

Tá úlvarnir komu oman úr fjøllunum

Í 14 dagar hevði størsti garður in í bygðini havt nógv jólasták fyrri. Grisar, seyður, ges og dunnur høvdu lagt beini, og nógv varð bryggað og bakað. Fleiri gestir vóru væntandi til garðs. Tveir synir hjá bóndaeinkjuni búðu í Oslo — teir ætlaðu at koma við konu og børnum at halda jól saman við fleiri vinum og kenningum á tí gamla garðinum — ið var tiltikin fyrri avbera gott gesta-bládni.

Nú tveir dagar fyrri jól varð so seinasta hond lögð á verk. Fjalla-Magnhild hevði hjálpt til við stákinum og var so at siga sálin í øllum, tí hon var iðnasta genta har um vegir. Tá okkurt háttarhald, sum brútleyp og annað, vóru, varð altíð boð sent eftir Magnhild, ið buði í eini einsamallari fjellasmáttu nakrar fjórðingar frá bygðini. Hon var nú 22 ára gomul, sera vøkur við gul

um hári og bláum eygum. Um framtíð tað, at hon var tann iðnasta genta har á leið, var hon eisini mett at vera vakrast. Fyri tveimum árum síðani vóru foreldur hennara deyð undir eini harðari krimsótt, og nú buði hon so einsamall í smáttu síni. Ikki vildi hon bugva aðrastaðni, hóast bæði ætt og vinir høvdu boðið henni at bugva í bygðini. Henni nýttist ikki at bugva har, tí foreldrin høvdu latið hana arvað eina stóra nøgd av peningi — 30.000 kr. — sum tey høvdu arvað, stutt áðrenn tey doyðu, frá einum av teirra ætt í Ameriku. Men í hesi sök var hon treisk. »Hví skal eg flyta burtur hiðani, hugsaði hon við sær sjálvari, »her havi eg livað míni bestu barna ár og hiðani havi eg so nógv góð minnir.

Nú tá ið jólastákið var av garðinum, skuldi hon heim

til sín sjálvs, har hon hevði nógv at stákast við, áðrenn klockurnar skuldu ringja jólini inn. Við sær hevði hon tær smáu jólagávarnar: barnatoy, hosur og annað sum hon bytti út til fátæku vinir sínar í bygðini.

Tað var farið at liða ímóti kvöldi, tá hon gjørdi seg til at fara heim. Sjálvandi mátti hon lova bóndaeinkjuni at koma aftur jólaaftan, og halda jólina á garðinum. Hon stóð nú og spenti skíurnar um fóturarnar, rætti hondina fram og segði farvæl.

»Sonur mín Ólavur skal sjálvandi fylgja tær heim», segði bóndaeinkjan. »Minst til at taka byrsu tína við, segði hon við sonin, »tað sigst jú, at úlv-ar eru komnir oman úr fjøllunum».

»Tey siga so nógv nú á døg um», segði Ólavur, ið var ein

vælvaksin unglingi, 25 ára gamalur.

Av tí, at móðurin leit álvarsliga at honum, legði hann at enda byrsuna um herðarnar, og stakk tær patrónir í lumm an.

Meðan Magnhild verið á garðinum og hjálpt til við jólastákinum, hevði Ólavur havt eyguni eftir henni — hvar hon gekk. Ofta, tá tey vóru einsamall saman, hevði hann havt á vørrini, hvat hann kendi fyrri henni, men ikki hevði hann funnið tey røttu orðini. Nú hevði hann gjørt av, at í kvöld skuldi tað verða. Áðrenn tey skiltust vildi hann spyrja um hon vildi verða kona hansara.

Meðan tey óku lið um lið royndi hann fleiri ferðir at byrja, men framvegis var tað sum vildi muður hansara ikki akta, og ikki var hann mentur at mæla orð. Hann hugsaði tí at tað var best at biða til tey komu heim í smáttuna hjá Magnhild.

Nú kom mánnin fram, og fleiri túsund stjørnur blaktraðu á tí bláa kvøldarhiminum. Yvir tað hvíta landslagið skygdu smáar iskrystallir eins og fjöld av diamantum. Tey komu viðari, og einki ljóð hoyrdist í tí stilla kvöldinum. Nú komu tey til smáttuna, ið var bygd uppi undir einum høgum hamri, har ið gott útsýni var út um allan dalin.

»Nú takki eg fyrri at tú fylgdi mær», segði Magnhild. »Skunda tær heim og fá tær okkurt heitt niðrum. Eg fái nokk at gera við at fjasa við jólagávar, tað fer nokk meg íparturin av náttini.»

Við hesum orðum hevði hon í veruleikanum spilt alla vón um fríggj. Hon tók í hondina á honum og segði farvæl. Eitt bil aftaná var hon horvin inn um dýrnar.

Skjótt var uppkent í ovni-num, og spakuliga seig hitin seg inn í tey bæði rúmini, ið smáttan hevði. Lampan varð tendrað, og skjótt hurraði te-kannan. Meðan hon fjasaðist við jólagávarnar, hugsaði hon um Ólav, ið hevði fylgt henni heim. Sjálvandi hevði hon lagt til merkis hvussu atferð Ólavs var hetta kvöldið, og legði nokk kendi hon lika sum okkurt stakk hana í hjartað.

»Tað er synd í honum», hugsaði hon fyrri sær sjálvari, »men um hann spyr meg, so má eg siga nei, tí eg elski hann jú ikki». Tó mátti hon viðganga, at hann var hin mest tiltalandi drogurinn, ið hon hevði møtt.

Hon skonkti sær uppi ein kopp av tí heita tenum, men áðrenn hon náddi at flyta koppin upp til varmtar, skak-

aðist hon sum hevði hon fing-ið ein elektriskan stoyt. Eitt hvølt skot hoyrdist úr tí stilla kvöldinum. Áðrenn hon kom fyrri seg hoyrdist annar brest-urin.

Við tað sama hugsaði hon um úlvarnar — teir áttu iva-leyst at vera eftir Ólavi. Skjótt lat hon seg í skinnjakka sín tók veiðibyrsum hjá fadri-num, ið hekk á einum nagla. Byrsan hevði ongantið verið rørd síðan fadri hennara doyði. Tað eydnaðist henni at finna einar 10 patrónir í teirri gomlu veiðiskjáltuni. Fadirin hevði verð en sera góður veiði maður, og ofta var Magnhild sloppin út við honum á veiði. Fleiri ferðir hevði hon skotið rýpu og haru, so skil hevði hon á byrsu.

Í stórum skundi spenti hon skíurnar um fóturarnar og legði til brots eftir skíusporu-num hjá Ólavi.

Fyrsta pettið av vegnum heim bannaði Ólavur óført innantanna, at hann aftur skuldi hava mist kjansin. Men sum fráleið gekk tað upp fyrri honum, at best mundi vera sum var. Hvørki tíð ella stað var eignað til fríggj, hugsaði Ólavur, og so hesin beiski kuld in — nei, nei — Magnhild kom jú heim á garðin um jól-ini, so tá mundi fara at bera betri til.

Hann var komin um helvtina av vegnum. Á, sum tað verður gott at fáa ein heitan nátturðabita, tá ið eg komi heim, hugsaði hann. Bráðliga sprikti kaldasveittin niður eftir ryggi hansara. Hann hoyrði úlvayl. Róliga helt hann leiðina áfram. Við eitt kom eitt sera hvølt yl, ið fekk hann at hyggja afturum. Sjálvt um skýggj høvdu fjalt mánan, hóm aði hann í tí dökka kvøldar-ljósinum svartar skuggar komu kvikliga skriðandi gjøgnum kavan — beint móti sær.

»Úlvarnir eru komnir oman úr fjøllunum», teskaði hann; »mamma hevði rætt» — hann leitaði við hondini niður í lummarnar — eftir teimum báðum patrónunum. — Hevði eg bert havt einar tiggju, hugsaði hann. Hann tók dík á seg og helt leiðina tvørtur um eitt vatn. Við hesi leið kundi hann vinna sær einar 200 metrar. Tað var skjótt at hann sá, at tað vóru smáar vónir um at halda undan. Úlvarnir nærkaðust í hvørjum — nú vóru teir bert einar 100 metrar burturi. Ólavur helt yvir ímóti einum høgum hamri við hin endan á tí frysta vatninum. Nú fekk hann einki álop aftanifr, tí hamarin varði.

Hann kláraði júst at skræða skíurnar av og lóga byrsuna, tá úlvarnir, 6 í tali, bert vóru

Framhald á 7. síðu. (1)

